

Druga živa slika se pokaže. V ozadju — velik križ; pred njim ljudstvo kloni glave in moli. Ves kor pade k molitvi na kolena. Zadaj za odrom pa zapoje piano zbor otrok prelepo pesem:

Ew'ger! Höre Deiner Kinder Stammeln!
Hör' den lauten Dank der Herzen dann,
Die beim großen Opfer sich versammeln,
Beten Dich voll heil'ger Ehrfurcht an.

In vsi smo zrli v križ — v duhu smo molili...

Le malo je trenutkov v življenju, ki se zapišejo za vedno, neizbrisno v spominsko knjigo človekovo. Pa še se pišejo najrajši z joki trpljenja — s krvjo bolečin, le redki so časi — veselja spomin. To pa je bil trenotek, ki se je zapisal v knjigo marsikoga s solzami veselja — mamečega začudenja...

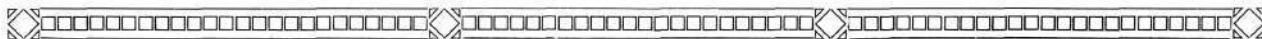
Vse to je bil uvod v dramo. Namen ima pripraviti gledalca, da v pravem čustvenem razpoloženju, s pravega stališča more presojati dramo. Pasijske igre kot ostanek srednjeveških misterijev nudijo gledalcu priliko, da doživi na odru misterij — skrivnost vseh skrivnosti: kako je Bog sam z lastno krvjo odrešil svet. So religiozno-tendenčno delo, kojega glavni smoter je, poglobiti in utrditi v ljudeh čut verskega prepričanja, kakor tudi trdna vera v Boga, čut hvaležne odvisnosti od Njega

Oberammergaucem vелеva prirejati igre. Zato pa ni dovolj, da človek samo gleda in se čudi, treba je tudi, da veruje v Boga, da je že občutil kdaj na sebi blagodejen vpliv svete vere in njenih skrivnostnih dobrot: v duhu mora pasti na kolena in moliti Boga, ki je tako ljubil svet, da je na gori Kalvariji postavil križ, da Njegov Sin umrje na njem in odreši vse človeštvo. — — —

Isto nalogo kakor v uvodu vrši zbor pevcev tudi v igri sami. Razlaga pomen živih podob iz starega testamenta in njihov stik z novim testamentom, opozarja na važne momente in pomembne dogodke in daje duška čustvom, ki morajo prešinjati gledalce. Česar ne poje kor, to pove „Prolog“, ki nastopi v začetku vsakega dejanja in v lepih besedah razloži njegov pomen.

Priznati moram, da mi še nikdar ni bilo toliko jasno, kako je igral svojo vlogo kor v grški drami, kakor sedaj, ko sem videl kor pasijskih iger oberammergauskih. V vsej obleki, v pozi in obnašanju, v vseh kretnjah in gestah je neka enakomernost in umerjenost, tiči nekaj ritualnega — nekaj lepega, — nekaj klasičnega, kar spominja človeka na grško dramo.

(Dalje.)

Moj izprehod.

Zložil I. Lovrenčič.

Pred mano dvoje vrst luči
se v svetlo piko oži
in kliče me v razpoloženje polnoči,
ki daleč zunaj v polju osamljeno toži.

Korak
je zadnjikrat zapel ob trotoar
in svetle pike žar
na desni in na levi seče mrak...

Poslušaj, polje: dvanajst težkih vdarcev
gre k tebi — taki so umirajoči vzdih starcev —
in jaz sem z njimi, da v objemu tvojem se razjočem
in ti povem, kam vse jaz hrepenim, kaj vse jaz hočem.

Moči bi rad, da s prošlostjo vezi pretržem,
sedanjost zabim in se smel v bodočnost vržem,
kjer zaživel bi, kar kedaj sem sanjal,
in ne bi glorioli gluposti se klanjal.

Polje molči,
le tih, pritajen vzdih
se vzbudil v travi je in razorih,
da čudno željo v srcu zagluši.

O polje, nisem več otrok,
da v miloščino mi besede treba —
v življenja kupo sladek sok
bogato toči mi že volje Heba!

